46

తాతా, పెళ్లాడతావా?

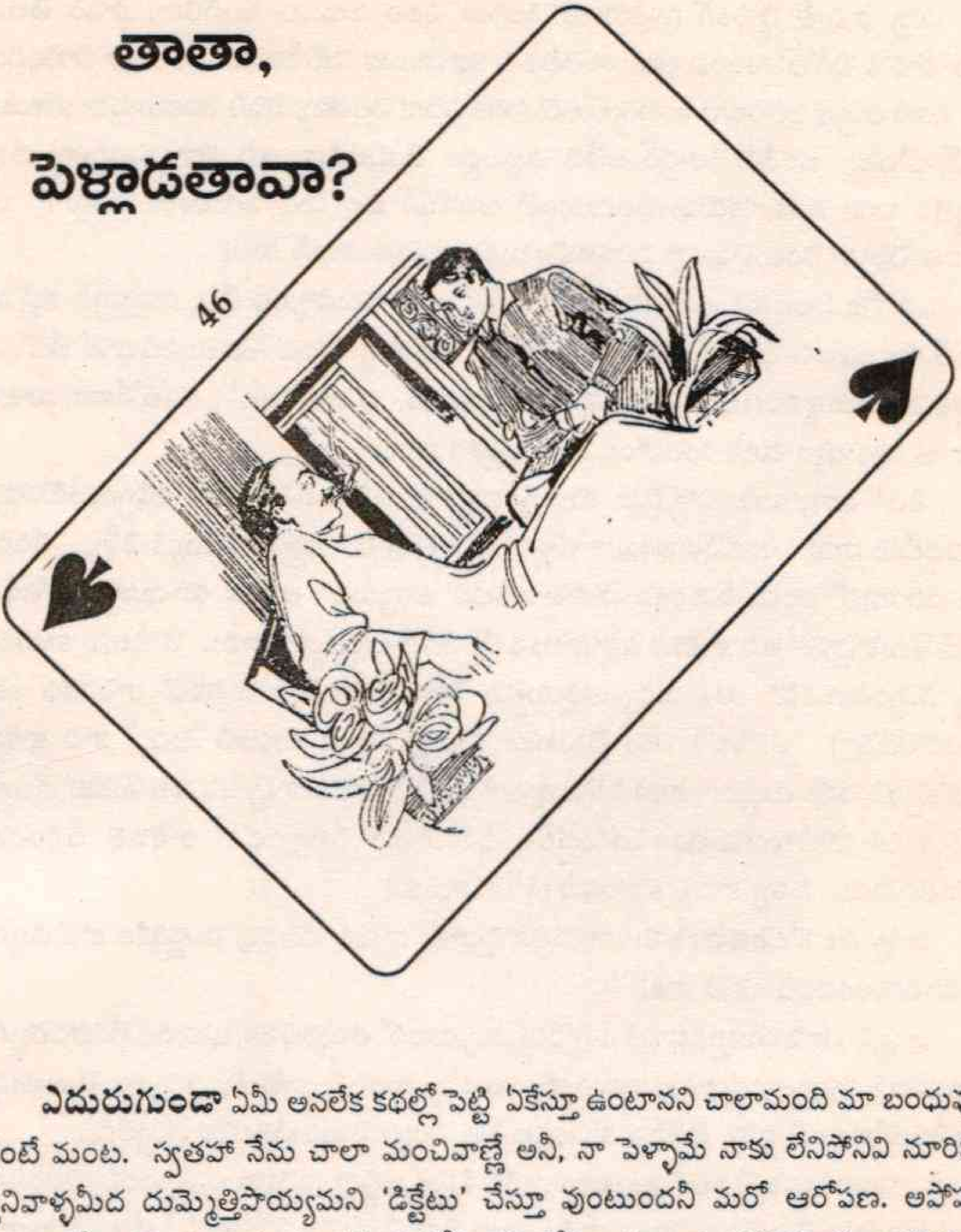

ఎదురుగుండా ఏమీ అనలేక కథల్లో పెట్టి ఏకేస్తూ ఉంటానని చాలామంది మా బంధువులకి నేనంటే మంట. స్వతహా నేను చాలా మంచివాణ్ణే అనీ, నా పెళ్ళామే నాకు లేనిపోనివి నూరిపోసి, కిట్టనివాళ్ళమీద దుమ్మెత్తిపొయ్యమని 'డిక్టేటు' చేస్తూ వుంటుందనీ మరో ఆరోపణ. అపోహలు సహా, అహో, ఒక్కొక్కప్పుడు ఎంతటి మహోపకారం చేస్తూంటాయి! వచ్చినవాదు కాదనకుండా కాపాడుకుంటూ, తద్వారా బంధుపీడ ఒదుల్చుకుంటూ సినిమా సంభాషణలు రాయడానికి పట్నం వచ్చినప్పుడల్లా, ఇక్కడ ఏ వీధిలో చూపినా మా గోత్రీకులే అఘోరిస్తారు గనక, ఎక్కడా దిగకుండా ఏహోటల్ 'జిగ్ జిగేల్' ఎయిర్ కండిషన్ రూమ్‌లోనో ఏదోవిధంగా తలదాచుకుని ఎంజాయ్ చేస్తూ ఉంటాం.

కాగితాలూ కలమూ ముందు పడేసుకుని కూచున్నాను గాని కథ నడవడం లేదు. తలెత్తి చూశాను. హాయిగా నిద్రపోతోంది వాణి. అంతవరకూ రాసినదానివైపు మళ్ళించాను దృష్టి. నేను రాస్తున్న సినిమా పేరు 'దసరా సచ్చినోడు.' అప్పటికి సగం మాత్రమే సాగేయి మాటలు. రాసింది

చదువు కుంటే నాకే సిగ్గేసింది.

ఎన్ని ఫామిలీ ప్లానింగ్ ప్రక్రియలు వెలసినా ఎంత వయసు ముదిరినా, పాపం తెలుగు సినిమా హీరోకి 'నిరోధ్' గురించి అయినా తెలీదు! కథానాయిక 'సేఫ్ పీరియడ్' అయినా పాటించదు! చేసిన చీకటి తప్పుకి ఫలితంగా ఇంటర్వెల్ అయేసరికి విధిగా నెలతప్పి, నీధిని పడకమానదా కషాయిత గ్లిసరిన్ లోచన! ఒకవేళ ఎబార్షన్ అనేది చట్టబద్ధం చేయబడినా అది కథాగమనరీత్యా దర్శక సమ్మతం కాదు గనక, 'కడుపు చించుకుంటే ఆపరేషన్ బల్ల మీదే పడుతుంది సుమా!' అని ఎవరెంత చెప్పినా రెండుచెవులూ మూసుకొంటుందా కల్పిత కాటన్ కుచ!

ఒకచోట నిలబడని ఆలోచనలకి అక్కడితో ఒక్క నమస్కారం చేసి, రాస్తున్నది కట్టిపెట్టి, హోటల్ రూం నుంచి మెయిన్‌రోడ్ మీదకు చేరేశాను శరీరాన్ని. వంద గజాలు నడిచానో లేదో, మా కాశీపతి మామయ్య కంటబడక తప్పించుకోలేకపోయాను. ఆ వయసులో నడకలోనేకాక, మాటలో కూడా ఆ దారుఢ్యం చూసి మతిపోయినంత పనైంది నాకు.

'నీతో మాటాడాలి, ఎక్కడైనా కూర్చుందామా?' అని అడిగితే ఎలా తప్పించుకోవడమో బోధపడలేదు నాకు. ఎండవేళ అయినా చల్లగాఉంది ఆపూట. ఇద్దరం పార్కుకి వెళ్ళేం. రేడియో రూం వరండాలో రెండు సిమెంటు సోఫాలలాంటివి ఉన్నాయి. అక్కడ కూచున్నాం. 'ఉండు, ఇప్పుడే తీసుకొస్తాను' అని కాశీపతి ఉన్నపాటున లేచివెడితే ఆశ్చర్యపోయాను. 'రౌడీలను కాదుకదా, నన్ను తన్నించడానికి? ఈ మధ్య అత్తయ్యను హేళనచేస్తూ నేను పత్రికలో రాసినకథ ఇంకా మరచిపోలేదేమో!' అనిపించి చిరు చెమటలు కమ్ముకొచ్చేయి నుదుటి మీద. కాని కాశీపతి తీసుకొచ్చినవి తనకి చుట్టలూ, నాకు సిగరెట్లూనూ! చల్లని వాతావరణాన్ని అవధుల మేరకు పొల్యూట్ చెయ్యడానికి పోటీలుపడుతూ మేమిద్దరం దీపారాధన చేస్తూండగా కాశీపతి దీవించడం ప్రారంభించాడు. నన్ను కాదు, కోదండపాణి బాబాయిని!

మళ్ళీ ఈ కోదండపాణి మా కాశీపతికి పైవాడు కాదు! దూరపు చుట్టరికం కావొచ్చుగాని మా వనచరులందరిదీ ఒకటే శాఖ!

పువ్వుని చూపి ముద్దాడడానికి తల్లి వేరు ఎక్కడుందో తవ్వవలసిన అవసరం లేకపోవచ్చుగాని కోదండపాణి పువ్వులాంటివాడు కాదుగదా! అతన్ని గురించి కాశీపతి ప్రస్తుతం చెబుతున్నది అర్థంచేసుకోవాలంటే నాకు తెలిసిన కోదండం గత చరిత్ర నెమరువేసుకోక తప్పలేదు.

మామగారు మనోహరం పంతులు గారికి డిస్ట్రిక్ట్ జడ్జీగా ప్రమోషన్ వచ్చిందని తెలియగానే --- ఆ ఆనందంతో మరింత ఎక్కువగా గెంతులు వేశాడో యేమో కోదండానికి జీళ్ళ పాకంలాంటి కీళ్ళవాతం పట్టుకుని మరి వదలలేదుట. అంతటి అంతస్థులో ఉన్నవాడికి అల్లుడై, గుమాస్తా పని ఇంకా కొనసాగించడం మామగారికే మచ్చ అని నిలుచున్న పాటున చేస్తూన్న ఉద్యోగానికి తిలోదకాలు ఇచ్చేశాడు. ఆ తర్వాత అతను ఆఫీసులో అడుగు పెట్టలేదు. అంతేకాదు మామగారింట్లో మంచంమీద పక్కేసిన వాడు మరికాలు కింద మోపలేదని చెబుతారు!

వకీలెరిగి వాతపెట్టడం జడ్జీగారికి బాగా తెలుసు. కాని 'కీలుకీలూ సలుపు, మామా!' అని మూలుగుతున్న అల్లుడి నోరు మూయించడానికి కీ ఏ వైద్యుడి దగ్గిర దొరుకుతుందో ఎన్ని ప్రయత్నాలు చేసినా, తెలిసి చావలేదు. పంతులుగారి కట్టుకున్న పెళ్ళామా, మంచి పై చూపు ఉన్న

మనిషి. చేయించుకున్న పుట్టిన దినాలకంటె పెట్టించుకున్న తద్దినాలే ఎక్కువ! ఇక ఒక్కగానొక్కడైన కొడుకుగాడా, బాగా దూరదృష్టి ఉన్న మనిషి, ఇస్త్రీ మడతలాంటి ఒక ఇంగ్లండు స్త్రీ రత్నాన్ని కట్టుకుని అక్కడే స్థిరపడిపోయాడు! ఇక అమ్మాయి కస్తూరి, అదెప్పుడూ తలపైకెత్తగా ఎవరూ చూసి ఉండరు. దాని అవలోకనం ఎప్పుడూ క్రిందకే, భర్త పాదాలవైపే! ఇంట్లో నడయాడే ఒకే ఒక్క రక్తబంధువుని చూస్తే పంతులుగారికి సహజంగా పంచప్రాణాలూను. ఇక తన కూతురి ఇలవేల్పుని, ఆ 'నొప్పులకుప్పని', ఇంకా నొప్పించడం దేనికి? అలా ఆయన ఆలోచించగానే కోదండంకి ఇక మంచం దిగవలసిన అవసరం లేకపోయింది.

ఇక ఆ రోజుల్లో, ఆ పెద్ద బంగళాలో, అల్లుడికని ప్రత్యేకించిన ఆ గదిలో ఏ తెల్లవారు ఝామున కాస్త చెవి ఒగ్గివిన్నా భర్త పాదాల దగ్గిర కూచుని, కస్తూరి, కర్రసుత్తితో ఆయనగారి వాతం నొప్పులు తగ్గడానికి, సెవానుగా దరువులు వేస్తున్న టక్కుటక్కు చప్పుళ్ళు వినిపించేవి. అప్పుడప్పుడు కునికిపాట్లువచ్చి కర్రసుత్తి చేతిలోంచి జారిపోతూ ఉంటే, ఆ 'మృగమహారాజు' ఏ డొక్కలోనో తంతూ ఉంటే తెలివి తెచ్చుకుని లెంపలేసుకుని మరింత శ్రద్ధతో పాదపూజ చేసుకునేది ఆ జూనియర్ సుమతి. ఇలా జడ్జీగారమ్మాయి ఇరవై ఏళ్ళ పాటయినా తరించి ఉంటుంది! అన్నాళ్లైె మంచం దిగకపోయినా అతనేం చెక్కుచెదరలేదుగాని, వెన్నులో ఏదో నలుపూ పోటూ ఆరంభించి అది బోన్ టీ.బీ. కింద పరిణమించింది ఆమెకి. ఆఖరికి ఆపరేషన్ బల్లే ఆపద్బంధువురాలై ఆమె కష్టాలు గట్టెక్కించింది. ఆమె వెళ్ళిపోయాక ఇక ఇక్కడ అట్టే ఉండలేకపోయారు జడ్జీ గారు. తండ్రి హఠాత్తుగా పోయినట్టు కేబిల్ అందగానే వెంటనే వచ్చివాలితే గాని ఆగలేకపోయింది ఆ పుత్రప్రాణి. తండ్రిది ఏదైనా మిగిలి ఉంటే అది గంగలో కలిపి, ఆస్తిమాత్రం అణాపైసా తేడారాకుండా ఆకాశమార్గాన తన్నుకుపోయాడు. కోదండపాణి అవస్థమాత్రం బతికుండగానే పట్టుపరుపుమీంచి ముట్టుచాపమీదికి దించేసినట్టయింది!

అతనికి తనదంటూ ఉన్న ఆస్తి ఉంటే అది తండ్రి ద్వారా సంక్రమించిన పెద్ద కాంపౌండులో ఉన్న చిన్న పెంకుటిల్లు మాత్రమే. ఇన్నాళ్ళూ అదెకిచ్చేశాడు దాన్ని. ఇప్పుడు అమ్మా బాబూ అందులో ఉన్న వాళ్ళని అని బతిమాలుకుని ఖాళీచేయించి పునః ప్రవేశం చేశాడు. చిన్నతలగడా అంతసైజు ఉన్న ఓ హోమియోపతీ 'మెటీరియా మెడికా'ని మాత్రం చంకని పెట్టుకుని సొంత బొందిని చేరుకుంది ఏభై దాటిన 'ఎల' ప్రాయంలో అతని ప్రాణి. ఎవరికొచ్చినా తనకింకా చావురాలేదు గనక, చేవకి నిజానికెప్పుడూ చావు లేనే లేదు గనక. పది కాలాలపాటు బతకడానికే నిశ్చయించుకున్నాడు కోదండం.

తనకి రోగమేలేదనీ వైద్యమే అక్కర్లేదనీ ఎప్పుడైతే పోల్చుకున్నాడో ఎదుట కనిపించిన ఎంతటి ఆరోగ్యవంతుణ్ణైనా రోగిగానే గుర్తించి, తనకి అర్థమయిన కొద్దిపాటి హోమ్యోపతీ వైద్యజ్ఞానంతో, 'ఉచిత రీతిని' వైద్య సదుపాయం చెయ్యడానికి నిశ్చయించుకున్నాడు కోదండపాణి. 'అలా రోగంలేదని కొట్టిపారెయ్యకండి మరి .... ఎంత మొండిరోగానికైనా హోమ్యోపతిలో భేషైన మందులున్నాయి. ఎంత నీరసంగా కనిపిస్తున్నారు మీరు! అశ్రద్ధచేస్తే పొద్దున్న ఆరంభించి రాత్రికి 'కొట్టేసిన' కేసులున్నాయి. అన్నీ అందరికీ తెలిసిపోతే మేం వైద్యులం ఎందుకూ?' అని ధన్వంతరికయినా దడపుట్టించేలా మాట్లడ్డం నేర్చుకున్నాడు. 'ఒడ్డూ పొడవూ ఉండి, తిన్నది అరిగి, నిద్రపడుతూంటే

సరిపోయిందా! పైకి కనపడకుండా లోపల లోపల పందికొక్కు కన్నాలుపెట్టే సంకటాలు ఎన్ని లేవని! అలా మేకపోతు గాంభీర్యం ఒలకబోస్తున్నారు గాని, మీ కళ్ళల్లోకి చూస్తే సరిగ్గా రక్తంలేదని స్పష్టంగా తెలిసిపోడంలేదూ! దీన్ని ఎనీమియా అంటారు. పాండురోగమని మనవాళ్ళు అంటారు. దీన్ని ఇంకా ఇంకా ముదరపెట్టుకుంటే ఎలా తిన్న అన్నం అలా వెళ్ళిపోతుంది. నాకేం?' అని అశ్వనీ దేవతల్ని సహా హడలగొట్టించి పారేస్తున్నాడు, రాత్రిపూట ఏదో కుట్టి ప్రొద్దుటకి ఇంత దద్దురుగా కనిపించి చూపించుకుంటే, 'కుష్టుమచ్చ ఇలాగే ఉంటుందని పుస్తకంలో చదివాను. ఎందుకైనా మంచిది. మూణ్ణెల్లు సల్ఫరు హైపొటెన్సీలో పుచ్చుకోండి, కీడెంచి మేలెంచమన్నారు' అని సలహా ఇచ్చేస్తున్నాడు. ఎంతో భయంతో ఓ స్టూడెంటు కుర్రాడు తన ఆందోళన చెబితే 'ఆడాళ్ళ దగ్గిర పడుకుంటేనే సుఖరోగాలు రావాలని ఎక్కడా లేదు తమ్ముడూ! యూరినల్స్ పరిశుభ్రంగా ఉంచుకోరు గనక, కొంచెం రేర్‌గానే అనుకో -- ఇలాంటివి వచ్చే అవకాశం ఉంది. ఈ రోగం నువ్వు భయపడుతున్నదే అని స్పష్టంగా చెప్పలేనుగాని అలా డెవలప్ అయ్యే అవకాశం మాత్రం స్పష్టంగా ఉంది. ఓ ఆరునెలలపాటు రోజుకి రెండేసి పూటల చొప్పున ఆర్నికా మింగితే తప్పేమిటి, ప్రివెన్షన్ ఈజ్ బెటర్ దేన్ క్యూర్ గదా!' అని హెచ్చరించేస్తున్నాడు.

లేని రోగం ఉందని భ్రమ కల్పించి మందిస్తున్నాడు గనక -- వ్యాధి తగ్గకపోవడం అనే ప్రసక్తేలేదు! మొదట్లో నాటు ప్రజాహృదయంలో నాటుకుని, వేరువేరు పై వర్గాలలో కూడా క్రమంగా వేరు తన్నుకుని, పాతుగల పెద్దల దృష్టిలో కూడా డాక్టరుగా పాతుకుపోయాడు కోదండపాణి. ఎప్పుడూ పెళ్ళో, పెద్ద కర్మో అన్నట్టు కిటకిటలాడిపోయేది అతని కొంప.

ఏదో మాత్ర ఇవ్వడమే గాని ఏ మాత్రమూ డబ్బు రూపేణా వసూలు చెయ్యకపోడమే అతని కీర్తి పతాక మరింత ఫర్‌ఫర్ లాడడానికి కారణమేమో! తన కొడుక్కి కడుపు నొప్పి వస్తే అది అపెండిసైటిస్ అని పోల్చి, ఆపరేషన్ చెయ్యకుండా మందిచ్చి మళ్ళీ ఆ నొప్పిరాకుండా చేశాడే. మంగలి వెంకట్రమణ అదెలా మర్చిపోగలడు? అందుకే నెలకోసారి క్షవరం చెయ్యడమే కాకుండా వారం వారం ఒళ్ళునలిచి డాక్టరు గారికి తలంటడానికి సిద్ధపడిపోతూ ఉంటాడు. చాకలి అప్పలసూరి మరదలు వెర్రిచూపులు చూస్తుంటే అది ఒకరకమైన బ్రెయిన్ ఫీవర్‌గా నిర్ణయించి మందిచ్చి నిమిషాలమీద మళ్ళీ మామూలు మనిషిని చేశాడే, ఆ బాబు ఉపకారం ఏంచేస్తే తీరుతుంది? వాడే రోజువిడిచి రోజు ఇంటికొచ్చి పద్దు కూడా రాసుకుని, కుక్కచెవుల్లాంటి బట్టల్ని తీసి కెళ్ళి పాముమీసాలు చేసి అందిచేస్తూ ఉంటాడు. కాణీ చేతిలో పెట్టబోతే భోరున ఏడుస్తాడు. మామూలుగా వచ్చే పురుడే ఎక్కడ కష్టపడిపోతుందో అని తన ఇంటిదానికి మందిస్తే, నా ఇల్లే నిలబెట్టేరు. మీ గోడపడిపోతే చూస్తూ ఊరుకోగలనా! అని మేస్త్రీ భీమన్న సరుకుతో సామానుతో సిద్ధమై పోతాడు. అఖరికి ముక్కూ మొహం ఉన్నవాళ్ళు గనక అద్దెలేకుండా ఉండలేక, ఏవో 'వాళ్ళు తిన్న పచ్చడిమెతుకుల్లోనే' ఇంత అతగాడికి పంపుతున్నారు. ఏదో పాపం ఆ అమ్మాయి మంగా, అతనూ కూడా ఎదుటిమనిషి ఒంటరిగా బాధపడడం ఇష్టంలేని దయా సముద్రులు గనక వీలువెంబడి ఒకరి మీద కొకరు ప్రవహిస్తూ సహాయం చేసుకుంటున్నారు. వాళ్ళదీ వీళ్ళదీ ఒకే వంశం గనక, నలుగురూ వింటున్నప్పుడు మంగ అతన్ని 'పెదనాన్న గారూ!' అనే పిలుస్తుంది గనక, లోకం మరోలా అనుకునే అవకాశమేలేదు!

తనకీ విషయాలన్నీ ఎలా తెలిశాయో నేను అడగడం కూడా మరచి పోయినంత కథన శిల్పంలో ముంచి నన్ను మైమరపించి, ఆఖరిమాటగా కాశీపతి ఈవిధంగా సెలవిచ్చాడు.

'ఇంత అన్యాయం జరుగుతుంటే నువ్వు ఊరుకోకూడదు గోపీ. అందుకే నీతో చెప్పేను. ఎవరికీలేని కలంబలం నీకుంది. ఇలాంటివి పేర్లు పెట్టి ఉన్న దున్నట్టు కడిగిపారేస్తే గాని మన సంఘం బాగుపడదు. ఒకరుచెపితే నేను నమ్మేవాణ్ణికానని నీకు తెలుసు. ఆ మధ్య సెకండ్ షో సినిమానుంచి ఇంటి కొస్తుంటే కాల్లో గాజుపెంకు గుచ్చుకున్నట్టయింది. ఏ సెప్టిక్ అవుతుందో ఏమిటో పోనీ మనవాళ్ళే గదా అని వాళ్ళింటి కెళ్ళేను. ఆ కిటికీ కన్నంలోంచి ఆ రాత్రి నేను చూసిన దృశ్యం ఛ, ఏమని వర్ణించను గోపీ .... మన వాడి వయస్సేమి, ఈ పనులేమి! ఇక మనం తలెత్తుకు తిరగ్గల్గుదుమా!'

కాశీపతి వెళ్ళిపోయాక ఆలోచించుకు చూసుకుంటే ఎందుకో గాని ఇందులో ఇంత పిసరు అసహజమైనదేదీ నాకు కనిపించలేదు. పైగా ఎంతో తమాషాగా ఉన్నట్టు తోచింది. ఇదంతా చెప్పి, నేనిలా అంటే వాణి ఏమంటుందో! వెంటనే వెళ్ళి చెప్పకపోతే ఎక్కడో ఏదో బరస్ట్ అయిపోతుందన్నంత ఆతృతతో ఆటోమీద హోటల్ చేరేను.

నేనింకా నోరు విప్పకుండానే ఫ్లాస్కులో కాఫీ కప్పులో పోసియిస్తూ 'ఒకటోరకం కథ విన్నాను, ఇవాళ ఒకచోట. ఎక్కడి కెళ్ళిపోయారు? ఎప్పుడది మీ చెవిన వేద్దామా అని ఎంతో ఆతృతతో చూస్తున్నాను. వింటారా?' అని నా జవాబుకేనా ఎదురుచూడకుండా ఆరంభించింది! '....అతను రిటైరయి అయిదారేళ్ళు అవుతుంది. చేసింది చిన్న ఉద్యోగమైనా, చాలా పొదుపరి అయిన భార్య ఉండడంచేతా, పుట్టిన పిల్లలందరూ బాగుండి వృద్ధిలోకి వచ్చి ఆడపిల్లలకి తేలిగ్గానూ, మొగపిల్లలకి భేషుగ్గానూ సంబంధాలు కలిసిరావడంచేతా ఆఖరాఖరికి బాగా ఆస్తిపరుడయాడు. ఇక డబ్బు విషయంలో అతని జాగర్త ఎటువంటిదంటే 'పెళ్ళానికి నగచేసి ఇచ్చినా ఆమెకుముట్టజెప్పే మొత్తంలో మజూరీ మినహాయించే కంసాలిభర్త' బాపతు! పెద్దకూతురూ ఆమెభర్తా ఇద్దరూ ఎడ్వకేట్లే అయి ఆ ఊళ్లోనే ప్రాక్టీసు పెట్టడంలో తనకి ఫేమిలీ హేడ్‌గా ఇవ్వవలసినంత గౌరవం ఇవ్వడంలేదేమో అనే శంకతో అసలు గొడవ ఆరంభమయింది.

పెళ్ళయిన కూతుళ్ళతో సహా ఇంటిల్లిపాదినీ చేర్చి 'దొమ్మరిముండా సంతానం నా పిల్లలు' అని అయిందానికి కానిదానికీ తిట్టిపొయ్యడం అతనికి ఎప్పట్నుంచో అలవాటయింది. అయితే అతను రిటైరు అయేదాకా ఆ నిరంకుశం ఎలా ఓర్చేరో ఓర్చి, ఆ తరవాత అతను వింటూండగానే 'ముక్కోపి ముండాకొడుకు మా బాబు' అంటూ వ్యవహరిస్తూ వచ్చారు అతని పిల్లలు. ఇలా పట్టుదలలు పెరిగిపోయి అతనొక్కడూ ఒకటీ, ఇల్లంతా ఒకటీగా తయారయారు.

అంతకుముందే రెండేళ్ళ క్రితం ఒకటోరకం ఇల్లుకట్టుకున్నారు వాళ్ళు. అతగాడి ప్రావిడెంటు ఫండుగాక - ఏనాడో ఎంతో లోనుకి లోనయింది, అదిపోను ఏం మిగిలింది గనక! - పెళ్ళాం నగలూ, ఉద్యోగాలూ చేస్తున్న కొడుకులు పంపే సొమ్ము - ఇలాంటివి చాలా కలిశాయి, ఆ ఇల్లు కొనడంలో. అప్పటికింకా ఇంతగా మాటలు మానేసేదాకా రాలేదు గనక ఇల్లు అతని పేరనే రిజిష్టరీ అయింది.

రాను రాను ముడి బిగిసింది గనక ఏడాదై ఆ యింట్లోనే ఓ పక్కగా ఔట్‌హౌస్ లాంటిది

వేయించుకున్నాడు. రెండువేల పైగా ఖర్చుపెట్టేడు, దానికి. కిచెన్ లేవేటరీ లాంటి సమస్త సదుపాయాలూ అమర్చుకున్నాడు అందులో. అంత డబ్బు అతని కెక్కడిదని అడిగితే జవాబు అంతకష్టమైంది మాత్రమేమీ కాదు. ఊరికే ఒక్కక్షణం గడపడం అతని పద్ధతికి విరుద్ధం. ఎవర్ని ఏ విధంగా పట్టుకున్నాడో రెండు ఇంగ్లీషు దినపత్రికలకి ఏజెన్సీ సంపాదించాడు. బజారులో టైప్ ఇన్స్టిట్యూట్ ఒకటి నడుపుతున్నాడు. ఇంగ్లీషులో బియ్యేదాకా కోచింగు ఇవ్వగలడు. ఉద్యోగం చేసే రోజుల్లో అతని రాబడి నూటయాభై అయితే ఇప్పుడు పదిహేను వందలు!

'ఏం చేసుకుంటాడుటయీ వయసులో యీడబ్బంతా?' అని ఎవరికో కాదు, అతనికే సందేహం వచ్చినట్టుంది. 'అయ్యో, యీ దిక్కుమాలిన జంఝాటనలో పడి ఇన్నేళ్లూ వృధాచేశానే!' అని మనసు చివుక్కుమనిపించినా, ఏడుస్తూ కూచునే తత్వంకాదు అతన్ది. కంటిచూపు కొంచెం తగ్గిందేమోగాని పంటిచురుకూ వంటిబిగువూ చెప్పుకోదగ్గంతగా సడలలేదంటే చూసినవాళ్లు గాని నమ్మరు; ఏమైతేఅయిందని తిండి తగ్గించి టిఫిన్లమీద పడ్డాడు. మంచి నీళ్ళ బదులు మందు సేవించడం క్రమక్రమంగా అలవాటుచేసుకున్నాడు.

ఈ విషయం చూచాయగా తెలిసినా, అపర దుర్వాసుడూ, అంత ఆస్తికీ హక్కుదారుడూ అతనేకద ఇదేమని అడగడానికి ఆ కుటుంబంలో ఎవరికి దమ్ములున్నాయి? అదిగాక ఆ కుటుంబంలో ప్రతి వ్యక్తికీ పైకి చెప్పుకోలేని ఏదో ఒక బలహీనతలాంటిది ఉండనే ఉంది, ఇక ఏ ధైర్యంతో ప్రశ్నిస్తారు? నీతి విషయంలో నిప్పులాంటిది ఆ యింట్లో అతని యిల్లాలు ఒక్కతే! కాని ఆమెకున్న శారీరక బలహీనత మరి ఎవరికీ లేదుగద! పేరుకి బతికుంది గాని మూడేళ్లై పక్షవాతంతో మాటేనా లేకుండా మంచాన పడిఉంది. ఆమె ఏమని అడుగుతుంది. అసలిదంతా ఆమెకి ఎవరు చెప్తారని!

అతను వేరింటికాపరం ఆరంభించాక మొదట్లో పెద్దింటినుంచి రెండు పూటలా కారియర్ వెళ్లేది. ఓ రోజు కూరలో పోపు సరిగ్గా వేగలేదనీ, ఓ రోజు అన్నం గంజిపాదిగిందనీ, ఇంకో రోజు పేడచెయ్యి కడుక్కోకుండానే పనిమనిషి కారియర్ తెచ్చిందనీ రోజుకో వంకపెట్టి పదిహేనోనాటికి బంద్ చేయించేశాడు. ఆ రోజునుంచి గుంటనక్కలాంటి ఓ వంటలక్కని కుదుర్చుకుని మరింతగా స్వేచ్ఛా వాయువులు పీల్చడం ఆరంభించాడు.

ఓనాటి శుభలగ్నాన ఆ ముసలి వంటమనిషి కాలం చేసింది. ఆ తరవాత ఓరోజు జీతం పుచ్చుకోడానికి ఆ ముసల్దాని కూతురు అతని ఇంటికి వచ్చింది. అమ్మాయి పేరు రంగరాజ్యం. ఆమె మొగుణ్ణి ఏదో ఖూనీకేసులో సంబంధం ఉందని జెయిల్లో పెడితే తప్పించుకు పారిపోయాట్ట. ఆ తర్వాత ఎంత ప్రయత్నించినా అతని ఆచూకీ తెలియలేదట.

రంగరాజ్యం అతనిఇంట్లో కాలు పెట్టిననాడు అలా చూస్తూ ఉండిపోయాడు అతను. ముసల్దాన్ని చూస్తే చుంచూ, కొరకంచూ ఇలాంటివి గుర్తుకొచ్చేవి. దీన్ని చూస్తే చాకూ, మొగలిరేకూ ఇలాంటివి గుర్తుకొస్తున్నాయి! ఇది దాని కూతురా! ఇంకా నయం ఆ ముసల్ది ఇంకొంతకాలం బతికిందికాదు! దీని మొగుణ్ణి విడిచి పెట్టేరుకాదు! అనుకున్నాడు అతను. ఇప్పుడు ఇది ఎవరి కూతురనే విషయం అంత ముఖ్యం కాదు, ఏ చీకటియింట్లో వెలుతురు?

మంచాన పడిఉన్న పెళ్ళానికేదో ద్రోహం తలపెడుతున్నానని కలలో కూడా అతను

అనుకోలేదు. ఇన్నాళ్ళూ ఈ రకం సుఖం వెతుక్కోకుండా తను తనకెంత ద్రోహం చేసుకున్నాడో గదా అని బాధ పడ్డాడు.

తాగడంతోనే తన బతుకు తాపడం చెయ్యడానికి యికముందు ఒప్పుకోలేకపోయాడు. డబ్బుకీ, సుఖానికి మొహం వాచిఉన్న రంగరాజ్యం కూడా అట్టే అడ్డు చెప్పలేదు!

వాణి మీడమీద బాల్కనీలో నిలబడితే ఆమెను గుర్తుపట్టిన మా బంధువు ఒకాయనపై కొచ్చి ఇదంతా చెప్పేడుట.

"నువ్వు వరసకి కూతుర్లాంటిదానివి కాబట్టి అర మరిక అభ్యంతరాలు లేకచెప్పేను గాని ఈ బూతు పురాణం కక్కలేక సిగ్గుతో చచ్చిపోయాననుకో. పక్కఇంట్లో గోడ ఒక్కటే అడ్డు సుమా. మనమలు, మనవరాళ్ళు, బండెడు సంసారం..... కట్టుకున్న పెళ్ళాంతో అయినా అలా తిరిగి ఎరగం, ఓ సినిమాలా, ఓ షికార్లా! లోకం ఏమనుకుంటుందో అన్నైనా వెరవ్వొద్దుటమ్మా? ఇంతకీ కట్టుకున్న పెళ్ళాం ననుకుందో ఏమిటో ఆ దిక్కుమాలిన ముండ. మా పక్కింటి సూపర్‌వైజరు గారి అమ్మాయితో, దాని యీడుదేలే, చెబుతుందిట 'ఈ మధ్య ఆయనకి ఉన్నట్టుండి వెర్రిజ్వరం వచ్చేసిందొసే. తగ్గేదాకా నాకు మతిలేదనుకో. నా పసుపూ కుంకుమా నిలబెట్టు తండ్రీ అని నేను మొక్కని దైవం లేదంటే నమ్ము' అనీ. బాగుందా?"

మేడమెట్లదాకా అతన్ని సాగనంపడానికి వచ్చిన వాణితో ఆఖరిమాటగా అతను అంటాడుట. 'చూడమ్మాయీ, నేను చెప్పినదంతా గుర్తుంచుకున్నావుకదా? ఇదంతా ఉన్నదున్నట్టు ఏదైనా పత్రికకి పంపమని నీ మొగుడికి చెప్పు. వీళ్ళ బండారం బైటపెట్టించి యిప్పటికైనా వీళ్ళ ఆట కట్టించండి. ఆస్తంతా అతనిపేర ఉంది. ఎక్కడ ఆ రంగరాజ్యం పేర పెట్టేస్తాడో అని పైకి కక్కలేక కుటుంబమంతా కుత కుత ఉడికిపోతున్నారు. ఎలాగైనా ఇది రచ్చకీడ్చి వీళ్ళ అమానుషం ఆపించండి. ఇక నే వెడతా! అన్నట్టు ఆ నీతిబాహ్యుడి పేరు నీకు చెప్పనేలేదు కదూ! కాశీపతి ... మావాడికి వరసకి మామయ్య అవుతాడు. ఇక నా సంగతా? కోదండం బాబాయి అని చెప్తే చాలు మావాడికి అర్థమౌతుంది' అని వెళ్ళిపోయాట్ట. ఆ పేర్లు చెవిలో పడీపడగానే కొన్ని నిమిషాలపాటు నాకు భూమ్యాకాశాలు అనలేదు.... అర్థమయింతర్వాత నవ్వాగలేదు.... జరిగిందంతా వాణికి చెప్పడానికి కొంత టైం పట్టింది.

'దసరా సచ్చినోడు' మాటలు నేను కాకపోతే మరొకరు రాస్తారు అది ఎవరు రాసినా ఒకటే కనక 'రాయమని మమ్మడగవలెనా, మాని బతుకుట సాధ్యమా?' అని వాడవాడలా కలం చేత్తో పట్టుకోగలిగిన కవులూ, కవయిత్రులూ సినిమా ఛాన్సుకోసం కలవరిస్తున్నారు. గనక. కాని ఇంతటి అసాధారణపు కథలు వినే ఛాన్సు మాత్రం అందరికీ దొరకదు. మనం తప్పించుకుందామని చూసినా ఎంత హుషారైన కథలు చెవిన వేసిపోయారు మన బంధువులు!'

'మన బంధువులు, ఏమిటి! మా బంధువులు అనండి. అరవై యేళ్ళ వయస్సులో ఆ పాడుబుద్ధి ఏమిటో తలుచుకోడానికే సిగ్గుగా అసహ్యంగా ఉంది. దాన్ని మీరు వెనకేసుకు రావడం ఒకటా? ఛీఛీ! మా చిన్నాన్న వరసైన దామోదరం కూడా ఈ ఊళ్ళోనే ఉన్నాడు. వీళ్ళ కంటె ఏ అయిదేళ్ళో చిన్నేమో కూడాను. ఇరవై ఏళ్ళె మా పిన్నిపోయింది. చూసుకు బతకడానికి మళ్ళీ యేం పిల్లా పాపా?

ఏళ్ళతరబడి మంచిముత్యంలా రోజులు గడుపుకు వస్తున్నాడు. ఇలాంటి వెధవ బుద్ధులు మాటవరసకైనా అతని దగ్గర ఎరుగుదుమా అందరూ ఒకలాగే ఉంటారా!' 'అందరూ ఒకలాగే ఉంటారో లేదో నాకు తెలీదుగాని మీ దామోదరం గారి సంగతిమాత్రం బాగా ఎరుగుదును! ఫేమిలీ ప్లేనింగ్ మంత్రిగా గవర్నమెంటు అతన్నింకా ఎందుకు గుర్తించదో నాకు బోధపడ్డంలేదు!' అని అనుకోకుండా జోక్‌వేసేసి నాలిక కరుచుకున్నాను.

'ఏమిటీ అర్థంలేనిమాటలు - ఆయన గురించి మీకేం తెలుసు?'

'ఈ సెక్సు అనేది పైకి ప్రదర్శించడంలో కొందరికి అవకాశం ఉంటుంది. కొందరికి ఉండదు. మానసికంగా మాత్రం ఎవరైనా ఒకటే అనిపిస్తుంది. మీ దామోదరంగారు కూడా తక్కువవాడని నేననుకోను. ఫిజికల్‌గా ఆయనకి కుదర్లేదు. అంతే! మన ఫేమిలీ డాక్టరు జోసెఫ్ లేడూ ఆయనే ఓసారి చెప్పేడు ఏదో మాటలో మాటొచ్చి, అతను మన రిలేషన్ అని తెలీక! ఇందాక ఫేమిలీ ప్లేనింగ్ విషయంలో అతన్నెందుకు రిఫర్ చేశానంటే అతని ద్వారా ఇక సంసారం విస్తరించే ప్రమాదం లేదు గనక. మీ దామోదరంగారు ఇంపొటెంట్ అని జోసెఫ్ చెప్పాడు గనక!' వాణి తేరుకోడానికి మళ్ళీ కొంత టైంపట్టినట్టుంది. మా సంభాషణ మరోసారి మా తొలి కథా నాయకులమీదకు మళ్ళింది.

'అయితే వీళ్ళిద్దర్లోనూ ఏ తప్పూ మీకు కనబడలేదా? వాళ్ళు చేస్తున్న పనే ఎదుటివాడు చేస్తూంటే అంత ఏడుపు దేనికి?'

'అది అతి సహజమైన మానసిక బలహీనత. వాళ్ళ ఎంటర్‌ప్రైజింగ్ స్పిరిట్‌తో పోల్చి చూసినప్పుడు యీ వీక్నెస్‌ని ఇగ్నోర్ చెయ్యొచ్చు. పుట్టిన ప్రతి మనిషికీ సుఖపడే హక్కుంది. అదెప్పుడు గుర్తిస్తారో ఎలా నిర్ణయించుకుంటారో అది వారి వారి వ్యక్తిగత విషయం. మనలో మన మాట. ఇది మనకిమాత్రం ఏమైనా తక్కువ పాళ్ళలో ఉందనా?' అని స్వరం తగ్గించి, కళ్ళల్లో కళ్ళుపెట్టి చూస్తూ అన్నాను.

'ఏది?'

ఎలా చెప్పాలో బోధపడక చూస్తూంటే ఎదుటి సినిమాహాలు ముందు ఎలక్ట్రిక్ పోల్‌కి వేలాడుతున్న బోర్డు ఆప్తమిత్రుడిలా కనిపించింది. నేను కావాలని మా గదివైపు చూపిస్తూ చదివాను. 'ఇక్కడ దినసరి రాత్రి ఆటలు గాక శనాదివారములు విధిగా మ్యాటనీలు వేయబడును.'

'ఛ, ఏంపోకిరీ మేళం బాబూ!' అంటూ ఫోం బెడ్‌మీదకి పరిగెట్టింది వాణి. ఆ మాటతోనే, ఆ నడకలోనే, ఫోర్సుతో నన్ను ఆహ్వానిస్తూ

(యువ దీపావళి ప్రత్యేక సంచిక)

✿